

mæssige bistand til andre grupper af befolkningen, i det omfang personalesituationen tillader dette. Det skal dog i denne forbindelse påpeges, at der med gennemførelsen af lov om svangerskabshygienje og fødselsbistand er tilvejebragt grundlag for, at offentligt ansatte jordemødre i en vis udstrækning udøver en opsøgende virksomhed overfor gravide, ligesom sundhedsplejerskens indsats overfor ældre vil kunne suppleres i det omfang de i betænkning nr. 630/1972 om „Omsorgen overfor ældre og pensionister“ indeholdte forslag realiseres.

Medens tilrettelæggelsen og administrationen af ordningerne efter den gældende lov kan varetages af såvel amtskommunerne som kommunerne, anbefaler udvalget som nævnt, at løsningen af disse opgaver alene pålægges amtskommunerne. Dansk Sygeplejeråd har udtalt, at gennemførelsen af principperne i betænkningen forudsætter, at sundhedsplejerskeordningerne fremover etableres på amtsbasis. Det er imidlertid indenrigsministeriets opfattelse, at den udvikling, der har fundet sted, efter at udvalget afgav betænkning, må føre til, at ordningerne tilrettelægges på rent primærkommunalt basis. Man har herved lagt vægt på, at det i forbindelse med gennemførelsen af socialreformen, har været et grundlæggende synspunkt, at den borger, der har brug for bistand, kun skal rette henvendelse ét sted, nemlig til opholdskommunen. Det er herefter dennes opgave — med fornøden bistand og vejledning fra amtskommunens specialister — at kanalisere ydelse af hjælp til den enkelte gennem de respektive myndigheder, hovedsagelig kommunens social- og sundhedsudvalg. Ligeledes for den almindelige opgavefordeling mellem kommuner og amtskommuner har det været udgangspunktet, at amtskommunerne varetager koordinerende og planlæggende opgaver i forhold til kommunerne, men kun i begrænset omfang egentlige udførende opgaver.

I overensstemmelse med disse principper er forvaltningen af en række opgaver med tilknytning til sundhedsplejen henlagt til kommunerne. Det må i denne forbindelse særligt fremhæves, at varetagelsen af skolesundhedsplejen efter skolelægeoven fra 1972 er henlagt til kommunerne, ligesom det i det samtidigt hermed forelagte forslag til lov om hjemmesygepleje i overensstemmelse med udvalgets betænkning II vedrørende hjemmesygeplejeinstitutionen foreslås, at ansvaret for tilvejebringelse af hjemmesygepleje — som hidtil — pålægges kommunerne. Ligeledes indenfor det sociale og socialpædagogiske område varetager kommunen hovedparten af de opgaveområder, sundhedsplejersken vil komme i nær kontakt med, f. eks. familievejledning, og anden rådgivning og vejledning på det sociale

område, samt dag- og familieplejeinstitution, hjemmehjælp og husmoderafløsning.

Den omtalte omlægning af sundhedsplejerskearbejdet i retning af behovspræget sundhedspleje, hvor tyngdepunktet i arbejdet flyttes fra et generelt rutinepræget tilsyn til en koncentreret indsats omkring truede eller ramte børn, vil medføre et øget behov for udvidet samarbejde ikke alene med personer og institutioner med tilknytning til det børneprofylaktiske arbejde, men også med personer og institutioner indenfor det øvrige social- og sundhedsvæsen.

Da det er en væsentlig forudsætning for en rationel udnyttelse af sundhedsplejerskens viden og kunnen og dermed for en effektiv sundhedspleje, at dette samarbejde tilrettelægges og koordineres bedst muligt, foreslås det i § 1, at ansvaret for sundhedsplejerskeordningen pålægges kommunen som den myndighed, der har ansvaret i det væsentlige for tilvejebringelse af de sociale og profylaktiske sundhedsforanstaltninger. Da det endvidere i loven foreslås, at sundhedsplejerskeordningen administreres efter bestemmelserne i lov nr. 227 af 27. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender, er sundhedsplejerskeordningen herved indpasset i det almindelige styrelses- og forvaltningssystem for sociale- og sundhedsmæssige anliggender, hvorved det samlede ansvar for offentlige foranstaltninger i tilknytning til den primære sundhedstjeneste vil være henlagt til kommunalbestyrelsen.

Amtsrådsforeningen i Danmark finder, at der bør åbnes mulighed for opretholdelse eller etablering af en amtskommunal sundhedsplejerskeordning, såfremt der er enighed herom mellem amtskommunen og kommunen. Den almindelige danske lægeforening har udtalt sig på linie hermed.

De ulemper af arbejdsmæssig og ledelsesmæssig karakter, der især for mindre kommuners vedkommende vil være forbundet med en primærkommunal ordning, vil i vidt omfang kunne imødegåes ved at to eller flere kommuner slutter overenskomst om fælles sundhedsplejerskeordning efter bestemmelsen i forslagets § 3. Endvidere åbnes der gennem bestemmelsen i § 3 mulighed for en udbygning af samarbejdet med de praktiserende læger, idet der i bestemmelsen er hjemmel til uafhængigt af kommunegrænserne at knytte sundhedsplejerskerne til den praktiserende læge eller til samarbejdende grupper af praktiserende læger.

Medens det således foreslås, at forvaltningen af ordningerne samt ansvaret for koordinationen af indsatsen overfor den enkelte pålægges kommunerne, følger det af henvisningen til den sociale styrel-